

BIBLIBITTERNE

Langt ude i galaksen, på den fjerne planet Namak Apur bor bibliobitterne. Det er ikke alle, der ved det, men Namak Apur betyder faktisk bogstavssuppe. Bibliobitterne er nogle ret små væsener, og de ligner nærmest hoppebolde – bare med arme og ben og øjne og den slags. Det er nu ikke det, der er vigtigt lige nu. Næ, det, der er særligt ved bibliobitterne, er, at de lever af fortællinger. Eller mere præcist fortællinger i bøger.

Måske læser du aldrig bøger, måske læser du engang imellem, fordi du synes, det er sjovt eller spændende – eller fordi der er en voksen, der siger, at du skal. Men bibliobitterne læser bøger hver eneste dag, fordi de simpelthen spiser fortællinger. Altså de spiser selvfølgelig ikke selve bøgerne, det ville være en fjollet idé. Men de læser en bog, og så er de mætte og tilfredse resten af dagen.

Smager forskellige bøger så forskelligt, tænker du måske? Ja, selvfølgelig. Sjove bøger kilder i maven, gyserhistorier er stærke ligesom chili, bøger om kærlighed er søde som karameller, og sådan er det hele vejen igennem.

Hvis du forresten tænker over, hvad bibliobitter så drikker, er svaret citronvand. Måske appelsinvand, hvis der ikke er andet, men helst citronvand.

Det er altså meget godt, men der er lige et problem. Et ret stort problem faktisk. Bibliobitterne er løbet tør for fortællinger på deres planet! De har masser af bøger, men de har simpelthen læst dem allesammen. Og ligesom du ikke kan spise en banan eller en sandwich med skinke og ost to gange, så kan bibliobitterne heller ikke få næring ud af en bog flere gange.

Heldigvis har bibliobitternes kejser – han hedder Kejser Biblio – en plan. Han er nemlig en ret god kejser, selv om han virkelig godt kan lide at bestemme. Hver gang bibliobitterne diskuterer et eller andet, siger Kejser Biblio altid: “Altså, nu er det jo mig, der er kejser ...” og så ender det altid med, at han får sin vilje.

Nå, men Kejser Biblio har lagt en plan. Han har samlet sine modigste og stærkeste og mest bogglade undersåtter og er rejst på mission ud i verden for at finde flere fortællinger.

Det starter egentlig meget godt. Bibliobitterne flyver forbi Neptun, Uranus, Saturn, Jupiter og Mars, uden at der rigtig sker noget, men så nærmer rumskibet sig Jorden og pludselig begynder bog-radaren at blinke og og lyse og sige en høj bip-bip-bip-lyd.

“Herligt! Jeg vidste, at den radar ville virke,” siger Kejser Biblio og banker tilfreds på bog-radaren, som om det er ham, der har bygget den. Det er det egentlig ikke, men det er der ikke lige nogen, der nænner at fortælle ham.

“Vi lander her på Jorden, stjæler en masse bøger og tager hjem igen. Vi er ude og inde på en time, det bliver dødnemt,” siger Kejser Biblio og drejer på rattet.

Så sker der noget lidt uheldigt. Bibliobitterne lever som nævnt af fortællinger, og Kejser Biblio er blevet småsulten og er derfor lige ved at læse en meget spændende bog – faktisk den sidste på bibliobitternes planet, han ikke har læst endnu. Bogen handler om en ond heks, der har kidnappet nogle små hundehvalpe, og han er lige i gang med sidste kapitel, hvor man finder ud af, om hundene bliver reddet eller ej. Den er faktisk så spændende lige nu, at Kejser Biblio tænker, at han vist godt lige kan læse det sidste kapitel færdig, mens han lander rumskibet.

Det kan han ikke. Eller det vil sige: Han får læst bogen færdig (hundehvalpene bliver reddet i sidste øjeblik), men fordi han har snuden i sin bog, ser han sig ikke ordentligt for og rumskibet lander med at brag midt i biblioteket og går temmelig meget i stykker.

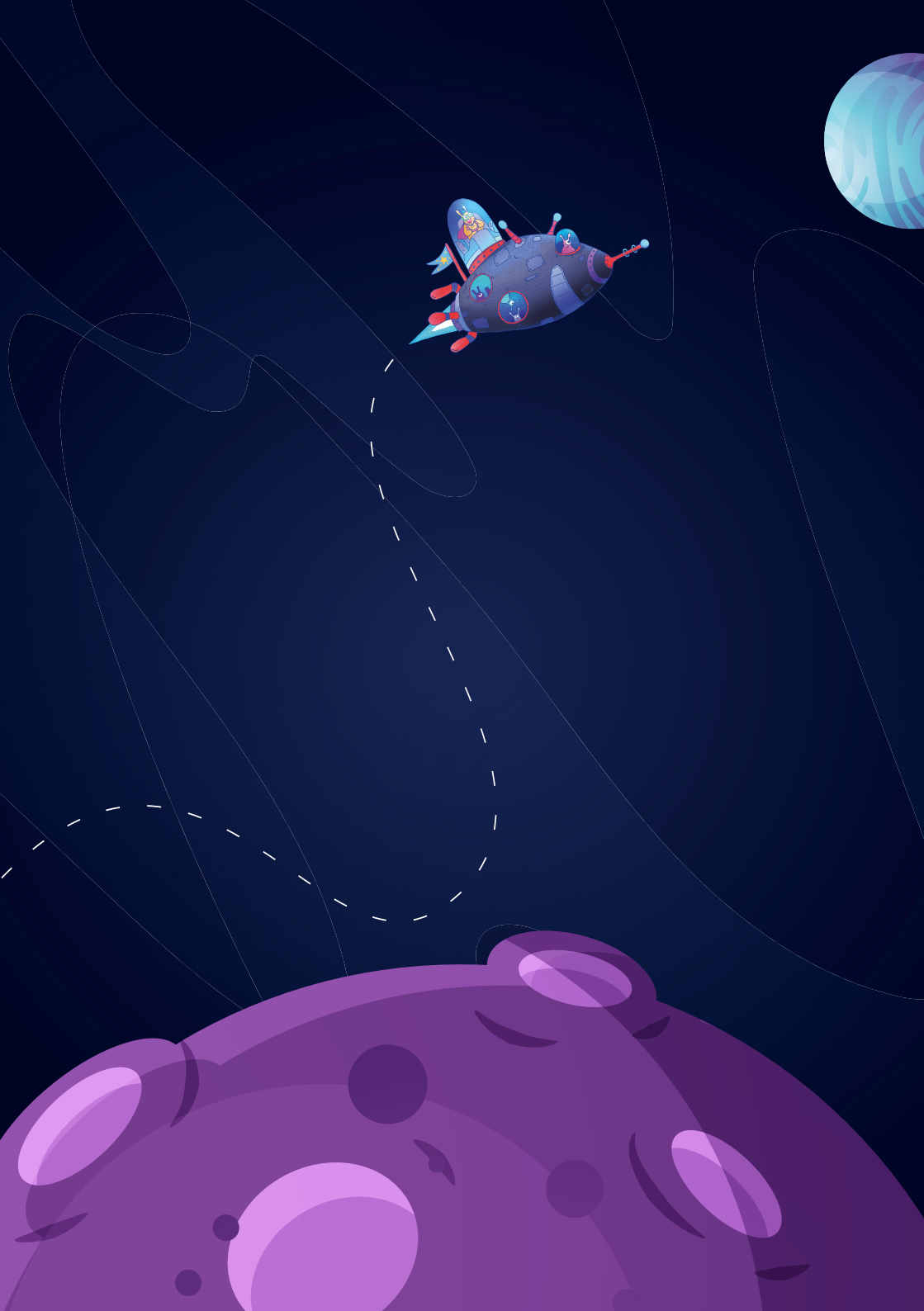

Kejser Biblio skal lige til at sige, at det i HVERT fald ikke var hans skyld, at rumskibet styrtede ned. Men der er ikke nogen at sige det til, for da rumskibet brasede ned i biblioteket og gik i tusind stykker, blev alle bibliobitter ombord smidt ud af rumskibet og landede ... ja, jeg ved faktisk ikke helt hvor. Et sted på biblioteket i hvert fald.

Det kan godt være, at Kejser Biblio ikke lige helt er ham, der har opfundet bog-radaren, men han er faktisk ret dygtig med en skruetrækker og en hammer, så han begynder at reparere rumskibet.

Men bibliobitterne kan han ikke finde. Han har ringet, han har skrevet sms'er, han har kaldt over radioen, men ingen svarer.

BIBLIOBITTERNE

Som I måske husker, så er der sket det, at bibliobitternes rumskib er styrtet ned – det er faktisk sket lige her på biblioteket. Kejser Biblio kan ikke finde de andre bibliobitter, og det er et problem, for de skal hjem til deres egen planet med mad. Vi skal forresten også lige have forklaret Kejser Biblio, at man her på biblioteket ikke behøver at stjæle bøgerne, man må faktisk gerne låne dem.

Kejser Biblio har ikke tid til at lede, for han skal reparere rumskibet. Der er 8 bibliobitter i alt, og I skal hjælpe ham. Jeg ved heller ikke, hvor bibliobitterne er, men eftersom de elsker bøger, gætter jeg på, at de måske sidder og gemmer sig blandt bøgerne.

I har ikke hele dagen til at lede efter bibliobitterne, for hjemme på deres planet sidder alle de andre og er sultne, fordi de er løbet tør for fortællinger. Til jeres hjælp får I sådan en her – det hedder et Lexiskop. Ja, det lyder som noget, jeg har lige fundet på, men det hedder det altså på bibliobit-sprog.

